

РЕШЕНИЕ

№ 4624

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **617** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 14, ал. 3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие [населено място] – Източна, подадена чрез адв. Й., против решение от 18.07.2022 г. по адм. д. № 52980/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 45 състав, поправено с решение от 21.11.2022 г. , постановено по същото дело, с което е отменено Решение № П239/08.08.2019 г. на ОСЗ [населено място] – Източна, в частта по т. III от решението, с което е отказано възстановяване на правото на собственост в съществуващи (възстановими) реални граници на наследниците на С. и В. З. на по 1/2 идеална част за двете от тях от нива от 1,531 дка, четвърта категория, находяща се в строителните граници на П., местност Крива ливада, бивши имоти № 1270, 1271, кл. 297,320, нанесени в помощния план по чл. 13а, ал. 1 ППЗСПЗЗ на [населено място], заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с делбен протокол по гр.д. № 5839/09.07.1958 г., а именно частта, попадаща в улици част от ПИ с идентификатор № 68134.619.53 и част от поземлен имот с идентификатор № 68134.619.40.

С решението на СРС е възстановена на наследниците на С. З. Б. и В. З. С. правото на собственост в стари реални граници върху НИВА с площ 1,531 дка, четвърта категория, находяща се в строителните граници на П., местност Крива ливада, бивши

имоти № 1270, 1271, кл. 297,320, нанесени в помощния план по чл. 13а, ал. 1 ППЗСПЗЗ на [населено място], заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с делбен протокол по гр.д. № 5839/09.07.1958 г.

С решението е обявена за неразделна част от решението комбинирана скица и скица по Приложение № 2 към повторното заключение на в.л. М., изготвено по адм.д. № 52980/2019 г. по описа на СРС, 45 състав.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, необосновано, постановено в противоречие с доказателствата по делото.

Според касатора съдът правилно е приел, че ОСЗ е обвързана от констатациите, направени в А. /каквито са налични по делото/ и следва да ги приеме безусловно, като е недопустимо в производството по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ да бъде извършен косвен съдебен контрол на АОС. В тази връзка се позовава на практика на ВКС. Правилно СРС е приел, че по отношение на имот публична общинска собственост не могат да бъдат провеждани реституционни мероприятия, като този статут на имота се явява пречка за възстановяване на правото на собственост. Касаторът обаче не е съгласен с аргументите на съда, че имотът трябва да е общинска собственост към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ. Оспорват се и изводите, че имотът не е застроен и не е налице мероприятие по чл. 10б ЗСПЗЗ, като в тази връзка се сочи, че неправилно съдът се е позовал на заключението на СТЕ и отговорът на въпроса на в.л., който е правен. Поддържа се, че е налице извършено комплексно мероприятие, като част от имота попада в [улица], ал. 3 от Закона за пътищата е общинска собственост и не може да бъде възстановена собствеността.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата. Моли да се отмени решението на СРС и да се постанови ново, с което да се отхвърли жалбата, тъй като имотът претендиран от ответниците по касационната жалба е общинска собственост, поради което е налице пречка на основание чл 7, ал. 4 ЗОС за реално възстановяване на имота. Алтернативно счита, че е налице мероприятие, което е изградено върху земята, поради което не следва да се възстановява реално, а да бъде определено обезщетение. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер на 1800 лева.

Ответниците по касация - Р. Б. Б. и З. Т. Б. - редовно призовани, не се явяват, представляват се от адв. А. П., който оспорва жалбата, счита, че същата е неоснователна и пледира за потвърждаването на оспорения съдебен акт. Претендира присъждането на разноски съгласно представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки. В залата се явява синът на Р. Б. – Б. П. с представено пълномощно. Същият поддържа становището на адв. П..

Ответникът по касация – В. Я. А., редовно призована, явява се лично и се представлява от адв. А. В. П., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ и за присъждане на разноски по делото, за което представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Пледира решението на първата инстанция да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

След като прецени твърденията на страните, събрания по делото доказателствен материал и съобрази закона, Административен съд – София град, шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа страна следното:

Предмет на спора пред СРС е било Решение № П239 от 08.08.2019 г. на ОСЗ „Източна”, в частта му по т. III, с която ОСЗ е отказала да възстанови правото на собственост на наследниците на С. и В. З. върху имот, представляващ нива от 1.531 дка, четвърта категория, находяща се в строителните граници на П. в местността „Крива ливада”, бивши имоти № 1270,1271, к.л. № 297, 320, нанесени в помощния план по чл. 13а, ал.1 от ППЗСПЗЗ на [населено място], заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с делбен протокол по дело № 5839 от 09.07.1958г.

Отказът е мотивиран с факта, че имотът попада в улици, като останалата част попада в част от ПИ с идентификатор 68134.619.53 /УПИ VII, отреден за „Църква и озеленяване”, за който има съставен Акт за публична общинска собственост № 0207/29.09.2009г./ и в част от имот с идентификатор 68134.619.40. / УПИ VI, отреден за „училище”, за които има съставен А. № 0302/09.03.2016 г.

Съдът е установил, че процесният недвижими имот е бил съсобственост между С. и В. З.. Наследник на В. З. С. е жалбоподателката В. Я. А., по чиято жалба, съдът е обединил гр. д. № 52980/2019 г. и гр. д. № 52982/2019 г. в гр. д. № 52980/2019 г., поради връзка между делата. Наследник на С. З. са синовете ѝ Б. М. Б. и Р. М. Б.. От приетото по делото Извлечение от смъртен регистър, издадено от Служба по гражданско състояние - [населено място], заверено с апостил № 11.3- 1022-Z-08 от 30.05.2008 г. на Правителството на Горна Б. на Федерална република Германия е установено, че Р. М. Б. е починал на 11.01.2008 г. в [населено място], като е оставил за единствен наследник брат си Б. М. Б.. По делото е представена и нотариално заверена декларация за идентичност на имена от 17.10.1984 г., от която е констатирано, че лицата Р. М. Б. и С. Б. са едно и също лице. От приетото по делото удостоверение за наследници с изх. № РСЛ18-УГ01-7702, издадено на 02.07.2018 г. от СО, район С., е установено, че наследници на Б. М. Б. са съпругата му З. Т. Б. и дъщеря му Р. Б. М..

По делото е приета и приложена цялата административна преписка № П239/28.05.1992 г., както и А. № 0302/09.03.2016 г. и А. № 0207/29.09.2009 г.

От заключението на първоначално изслушаната СТЕ се установява, че процесният имот, съставен от бивши имоти № 1270,1271, к.л.297.320 в помощния план по чл. 13а, ал.1 от ППЗСПЗЗ на [населено място], установен с делбен протокол по гр. д. № 5839/09.07.1958 г. попада в части от ПИ 68134.619.53 и част от ПИ с идентификатор 68134.619.40. Към момента на изготвяне на СТЕ имотът не е обособен като самостоятелен ПИ и за него няма самостоятелно отреждане.

За ПИ с идентификатор 68134.619.40 е отреден УПИ VI от кв. 14 - с отреждане за училище, като в този ПИ влизат и ПИ68134.619.39 и ПИ 68134.619.1264. По ОУП тези имоти попадат в отреждане Жк - жилищна зона за комплексно застрояване.

За ПИ с идентификатор 68134.619.53 е отреден УПИ VII от кв.14 - с отреждане за църква и озеленяване, като съгл. ОУП този имот попада в зона Жс - жилищна зона за средноетажно застрояване.

Експертизата установява, че действително А. № 0207 от 29.09.2009 г. е съставен за УПИ VII от кв.14 с отреждане за църква и озеленяване, като границите му са определени по действащия и към момента регулационен план за кв. ”Л. В” и са: север - УПИ VI - за училище, изток - [улица]-208. юг- [улица]-17 и запад - [улица]-96.

Така актуваният имот съвпада частично с процесния имот, показано със синя шриховка по Приложение № 3 към първоначално изслушаната експертиза /л.279/.

А. № 0302/09.03.2016 г. е съставен за ПИ 1290 с площ от 9914 кв.м., включен в състава - УПИ VI - за училище от кв.14. Вещото лице е посочило, че ПИ 12990 от

предходния помощен кадастрален план, действащ допреди влизане в сила на кадастралната карта е изцяло идентичен с ПИ с идентификатор 68134.619.1290, поради което съвпада частично с процесния - показано с червена шриховка на Приложение № 3 към скицата.

Вещото лице по първоначално изслушаната СТЕ е посочило, че в процесния имот, включващ невъзстановените части от имоти 101279 и 10127, са налице извършени следните мероприятия: изградена е [улица], ул. „576-та е изградена като алея с ширина 3м”, като са изградени бордюри и подземна комуникация.

В ПИ 68134.619.53 е извършено озеленяване, като са засадени декоративни дървесни видове, изградени са пейки и алеи. Църква не е изградена.

В ПИ 68134.619.40 са изградени алеи, градинско озеленяване, извършено е озеленяване с дървесни видове и затревяване, изградено е спортно игрище с осветление, изградени са две детски площадки, като училище не е изградено.

В ПИ 68134.619.47 е изградена жилищна сграда и ограда по имотната граница.

Вещото лице е дало крайно заключение, че върху отказаната част от имоти 101270 и 101271 от помощен план няма изградени сгради и такива не е имало и към 1991 г.

По делото е допуснато изслушване на допълнителна експертиза, като вещото лице е посочило, че отказаната за възстановяване площ е частично идентична с площта, която е определена за застрояване със Заповед № РД-09-253 от 12.09.2006 г. на Кмета на район П., като част от отказаната за възстановяване площ по контура на точки ШЗИЙШ и зелена шриховка на Приложение № 2 към допълнителната експертиза /л. 325е по делото/ е била определена като незастроена със Заповед № РД-09-253.

Вещото лице е посочило, че площта по горепосочения контур в размер на 531 кв.м. е идентична с част от площите, описана в двата А., както следва: площта в размер на 516 кв.м. по контура на точки ШЗ21ЙШ от Приложение № 2 към допълнителната експертиза е част от описаната в А. 0207/29.09.2009 г. площ и площта в размер на 15 кв.м. по контура на точки 1,2,И,1 от Приложение № 2 е част от описаната в А. № 0302/09.02.2016г. площ.

По делото с молба с вх. № 25015190/28.01.2021 г. са приложени и преписките по издаване на А. № 0207/29.09.2009г. и № 0302/09.03.2016 г., като след приемането им по делото е допуснато изслушване на повторна СТЕ.

Вещото лице по допуснатата повторна СТЕ дава идентични отговори, като първоначално изслушаната СТЕ по въпросите, свързани по попадането на процесния имот в части от ПИ с идентификатор № 68134.619.53 и № 68134.619.40, както и регулационния и градоустройствен статут на имотите.

Идентичен е и отговорът на въпроса кои имоти попадат в кадастралната основа на двата А.. Вещото лице е посочило и извършването на идентичните градоустройствени и строително-инвестиционни мероприятия в ПИ с идентификатор № 68134.619.53 и № 68134.619.40., като вещото лице аналогично е посочило, че за частта от имоти 101270 и 101271 от помощния план, образуващи процесния имот, няма изградени сгради, както и такива не е имало към 1991 г.

Вещото лице е посочило, че в Заповедта на Кмета на район П., приета по делото и приложена на л.188 е посочена само застроената площ на двата имота, като по делото на л. 176 е прието черно-бяло копие от комбинирана скица към удостоверение по чл. 13 от ППЗСПЗЗ, въз основа на което тази заповед е издадена.

На л. 117 по делото е прието Решение, постановено по адм.д. № 04520/2006 г. по описа на СГС от 21.05.2008 г., с което Заповед № РД-09-253/12.09.2006 г. е отменена,

като с това решение са определени незастроените части от бивши имоти 101270 и 101271. От решението вещото лице е заключило, че новообразуваните поземлени имоти за възстановената по заявлението площ по т. II са както следва: ПИ с идентификатор 68134.619.9217 с площ от 25 кв.м., който е идентичен с контура по т. ЧЛМНЧ, определен като незастроена част от ПИ 101270 в съдебното решение на СГС; ПИ 68134.619.9221 с площ от 1500 кв.м., който е идентичен с контура ОПЦЩЪД, част от ПИ 101270, описан като незастроена площ от 400 кв.м. в съдебното решение, а в действителност с площ от 373 кв.м. и контура по т. ЦТЕЖЩЦ, част от ПИ 101271 с площ 1127 кв.м., определен като незастроен в решението; ПИ 68134.619.9224 с площ от 214 кв.м., който е идентичен с контура по т. ВГЦПРУВ, част от ПИ 101270. описан като незастроена площ - 94 кв.м. в решението, а в действителност 65 кв.м. и контура по т. ГДЪЕТЦГ, като част от ПИ 10127, с площ от 165 кв.м., а по изчисление по цифров модел с площ от 148 кв.м. и определен като незастроен с решението, като вещото лице е посочило, че площта която е отказана да се възстанови с решението на ОЗС е площта показана на Приложение № 2 по скицата с червена штриховка, както и контура по т. ШЗИЙШ и със зелена штриховка, която площ попада в обхвата на А./л.377 но делото/.

Вещото лице след обстоен анализ на събрания по делото доказателствен материал е посочило, че за имот с пл. № 1290 с площ от 9914 кв.м., за който е издаден А. № 0302/09.03.2016 г., в УПИ VI- за училище, е издадено разрешение за строеж № 29/31.05.2017 г., като е извършена реконструкция на парковото пространство и са изградени два броя детски площадки и за игри на открито, като е посочено, че в този имот попада много малка част от процесния от 15 кв.м. и тя е свободна от застрояване, а в имот за който е издаден А. № 0207/29.09.2009 г., касаещ УПИ VII - отреден за църква и озеленяване, идентичен с ПИ 68134.619.53, попада част от имота на ищите от 516 кв.м., която е свободна от застрояване, като единствено засяга започнат и недовършен строеж на алея, като в тази част на имота е извършена частична реконструкция, като църква не е изградена, а е изградена на друго място в района, като останалата част от процесния имот с площ от 1799 кв.м., попада в ПИ 68134.619.46, частна собственост, нанесен в кадастралната карта, частна собственост и тази част е свободна от застрояване.

Също така вещото лице е заключило, че съгласно комбинираните скици част от процесните имоти попадат в [улица] кв.м., улица „576-та” - 444 кв.м., като също така е посочило, че ПИ 68134.609.46 е нанесен в кадастралната карта като частна собственост на базата на документ за самоличност на частни лица.

За ПИ 68134.619.40 и 68134.619.53 са съставени А. № 0302/09.03.2016 г. и А. № 0207/29.09.2009 г.

Съдът е кредитирал и двете експертизи, като компетентно изготвени, съотносими на първоначално приетия по делото доказателствен материал, както и на последващо приетия - преписките по издаване на двата А..

За да уважи жалбата, съдът е изложил съображения относно производството по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ, както и относно правните характеристики на А.. Позовавайки се на нормата на чл. 7 от ЗОС съдът е приел, че по отношение на имот, който е публична общинска собственост не може да бъдат провеждани реституционни мероприятия. Според решаващия състав тези вещи са извадени от гражданския оборот и титуляр на собствеността върху тях може да бъде само изрично определеният в закона субект - Общината.

Независимо от гореприетото съдът е посочил, че по делото безспорно е установено, че части от имота на ищците не попадат в обхвата на издадените А..

За имот пл. № 1290 с площ от 9914 кв.м., за който е издаден А. № 0302 от 09.03.2016 г. в УПИ VI – за училище, е издадено разрешение за строеж № 29/31.05.2017 г., като е извършена реконструкция на парковото пространство и са изградени два броя детски площадки и за игри на открито, като е посочено, че в този имот попада много малка част от процесния от 15 кв.м. и тя е свободна от застрояване, а в имот за който е издаден А. № 0207/29.09.2009 г., касаещ УПИ VII – отреден за църква и озеленяване, идентичен с ПИ 68134.619.53, попада част от имота на ищците от 516 кв.м., която е свободна от застрояване, като единствено засяга започнат и недовършен строеж на алея, като в тази част на имота е извършена частична реконструкция. Църква не е изградена, а е изградена на друго място в района, като останалата част от процесния имот с площ от 1799 кв.м., попада в ПИ 68134.619.46, частна собственост, нанесен в кадастралната карта, частна собственост и тази част е свободна от застрояване. Съдът е посочил, че съгласно комбинираните скици част от процесните имоти попадат в [улица] кв.м., ул. „576-та“ – 444 кв.м., а ПИ 68134.619.46 е нанесен в кадастралната карта като частна собственост на базата на документ за самоличност на частни лица.

За ПИ 68134.619.53 и ПИ 68134.619.40 са съставени А. № 0207/29.09.2009 г. и А. № 0302 от 09.03.2016 г., като не се установява трети лица да са заявили права върху процесния имот в производството пред ОСЗ-Източна.

Съдът е приел, че релевантният момент за извършване на преценката за наличието, респ. за липсата на пречка за възстановяване на собствеността по чл. 10б ЗСПЗЗ е моментът на влизане в сила на ЗСПЗЗ, а не на постановяване на решението на съответната поземлена комисия. Преценил е, че в случая не са налице пречките по чл. 10б от ЗСПЗЗ, тъй като към 1991 г. – влизане на закона в сила процесният имот не е предоставен на общината /А. са от 2009 г. и 2016 г./, не е бил застроен и върху него не са били осъществени мероприятия. В тази връзка се е позовал и на заключението на СТЕ и констатациите на вещото лице, че имотът не е застроен, а са налице само предвиждания съгласно плана.

По тези съображения жалбата е приета за основателна, а решението ОСЗ-Източна, в оспорената му част, е отменено.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Касационната жалба изхожда от надлежна страна, за която атакуваният съдебен акт е неблагоприятен. Подадена е в срока по чл. 211 от АПК, вр. чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ и е съответна на изискванията за форма и реквизити, поради което се явяват процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл.14 от ЗСПЗЗ общинската служба по земеделие се произнася с решение относно: 1. възстановяването на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници.; 2. възстановяването на правото на собственост върху земеделски земи в нови реални граници с план за земеразделяне; 3. признаването на правото на собственост при условията на § 4 - 4л. Следователно в производството по чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ спорът между страните е дали са налице условията за

възстановявана на имота в стари реални граници или за него следва да се определи обезщетение по чл.10б ЗСПЗЗ. Съгласно чл.14, ал. 3, изр.трето от ЗСПЗЗ при жалба срещу решение на общинската служба по земеделие, районният съд решава спора по същество, т.е. съдът служебно следва да събере доказателства и да прецени дали са условията за възстановяване на имота в стари реални граници. Следва да се провери и дали възстановяваният имот е застроен или върху него са проведени мероприятия, които да не позволяват възстановяване на собствеността с оглед преценка по чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ.

Предмет на спора пред СРС в настоящия случай е Решение № П239 от 08.08.2019 г. на ОСЗ „Източна”, в частта му по т. III, с която ОСЗ е отказала да възстанови правото на собственост на наследниците на С. и В. З. върху имот, представляващ нива от 1.531 дка, четвърта категория, находяща се в строителните граници на П. в местността „Крива ливада”, бивши имоти № 1270,1271, к.л. № 297, 320, нанесени в помощния план по чл. 13а, ал.1 от ППЗСПЗЗ на [населено място], заявен с пореден № 1 от заявлението и установен с делбен протокол по дело № 5839 от 09.07.1958 г.

Отказът е обоснован с факта, че имотът попада в улици, като останалата част попада в част от ПИ с идентификатор 68134.619.53 /УПИ VII, отреден за „Църква и озеленяване”/, за който има Акт за публична общинска собственост № 0207/29.09.2009г./ и в част от имот с идентификатор 68134.619.40 / УПИ VI, отреден за „училище”/, за който има съставен А. № 0302/09.03.2016 г.

Касаторът оспорва изводите на съда, че имотът трябва да е общинска собственост към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ, както и аргументите, че имотът не е застроен и не е налице мероприятие по чл. 10б ЗСПЗЗ. Поддържа, че е налице извършено комплексно мероприятие, като част от имота попада в [улица], ал. 3 от Закона за пътищата е общинска собственост и не може да бъде възстановена собствеността.

Възраженията са основателни.

Разделението на собствеността на публична и частна е регламентирано с чл. 17, ал. 2 от Конституцията на РБ, като в редица решения на Конституционния съд на РБ е дадено задължително тълкуване на тази разпоредба. Така в решение № 19 от 21.12.1993 г. по конст. дело № 11/93 г. е прието, че граждани и юридически лица не могат да бъдат субекти на публична собственост, а само на частна. Публична собственост имат само субекти, които са носители на властнически правомощия - държавата и общините. Относно реституирането на публична собственост по реда на ЗВСВОНИ в т. 9 от Решение № 4 от 11.03.1998 г. по к. д. № 16/1997 г. Конституционният съд на РБ приема, че реституцията реструктурира собствеността - държавна и общинска, в собственост на физически и юридически лица, но само в рамките и обхвата на частната собственост. Реституцията не засяга публичната държавна и общинска собственост, защото публичната собственост обслужва определени конституционни интереси и е защитена от Конституцията. Разбирането е трайно възприето и в съдебната практика, като е прието, че при възстановяване на собствеността върху имоти по реда на ЗВСВНОИ по ЗТСУ...., по ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ въпросът дали към момента на влизане в сила на съответния реституционен закон имотът е публична или частна

собственост на държавата или общините не стои, тъй като реституцията по тях е обусловена от фактическото състояние на имота.

С приемането през 2009 г. на разпоредбата на чл. 7, ал. 4 ЗОБС /както и аналогичната такава на чл. 7, ал. 4 ЗДС/ е даден изричен законодателен израз на извлечаното дотогава по тълкувателен път разрешение на въпроса подлежат ли на възстановяване имоти, които са станали публична собственост на държавата или на общините. Това е и относимият за настоящия спор въпрос, като отговорът даден от първоинстанционния съд е неправилен.

Нормата на чл. 7, ал. 4 от ЗОБС има тълкувателен характер и се прилага от влизане в сила на законите за възстановяване на собствеността, като в този смисъл е и Решение № 54 от 27.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7489/2013 г., I г. о., ГК.

Съгласно приетото разрешение в ТР № 4/07.07.2010 г. по тълк. д. № 4/2009 г. на ОСГК на ВКС, имотите и вещите публична общинска собственост са изключени от гражданския оборот, тъй като забраните по чл. 7 ЗОС включват не само забрана за извършване на разпореждания от страна на общината, но и забрана за придобиване на собствеността от други правни субекти посредством прехвърлителни сделки, отчуждаване от собственика и по давност, т. е. забрана правото на собственост да бъде притежавано от друг правен субект, различен от общината, до момента, в който по реда на чл. 6 ЗОС не бъде променено предназначението на имотите - публична общинска собственост. С горното решение се възприема, че разпорежданията с имоти - публична общинска собственост, са нищожни поради невъзможен предмет, независимо от това кой извършва волеизявленията по тях - дали общината или друго лице.

В случая не е спорно, че процесният имот не е обособен като самостоятелен ПИ и за него няма самостоятелно отреждане. За ПИ с идентификатор 68134.619.40 е отреден УПИ VI от кв.14 - с отреждане за училище, като в този ПИ влизат и ПИ68134.619.39 и ПИ 68134.619.1264. За този имот има издаден А. № 0302/09.03.2016 г. По ОУП тези имоти попадат в отреждане Жк - жилищна зона за комплексно застрояване. За ПИ с идентификатор 68134.619.53 е отреден УПИ VII от кв.14 - с отреждане за църква и озеленяване, като от ОУП този имот попада в зона Жс - жилищна зона за средноетажно застрояване. Този имот е актуван с А. № 0207/29.09.2009 г. – за църква и озеленяване. От заключението на в.л. К. се установява, че процесният имот, включващ невъзстановените части от имоти 101279 и 10127 са налице извършени следните мероприятия: изградена е [улица], ул. „576-та е изградена като алея с ширина 3м”, като са изградени бордюри и подземна комуникация. В ПИ 68134.619.53 е извършено озеленяване, като са засадени декоративни дървесни видове, изградени са пейки и алеи. Църква не е изградена. В ПИ 68134.619.40 са изградени алеи, градинско озеленяване, извършено е озеленяване с дървесни видове и затревяване, изградено е спортно игрище с осветление, изградени са две детски площадки, като училище не е изградено.

В случая, както правилно е приел административният орган, процесният имот попада в улици, като останалата част попада в част от ПИ с идентификатор

68134.619.53 /УПИ VII, отреден за „Църква и озеленяване“/, за който е съставен Акт за публична общинска собственост № 0207/29.09.2009 г. и в част от имот с идентификатор 68134.619.40 /УПИ VI, отреден за „училище“/, за който е съставен А. № 0302/09.03.2016 г.

Също така съгласно чл. 8, ал. 3 от Закона за пътищата общинските пътища са обявени за публична общинска собственост, а на тях се приравняват и улиците съгласно § 6, т. 1, изр. второ от Допълнителните разпоредби на Закона за движението по пътищата. От доказателствата по делото, а и вещото лице М. сочи в заключението си, че съгласно комбинирания скици част от процесните имоти попадат в [улица] кв.м., ул. „576-та“ – 444 кв.м. Ето защо тези части от процесния имот са публична общинска собственост и по арг. от чл. 7, ал. 4 ЗОС не подлежат на възстановяване.

Разпоредбите са императивни и са израз на засилена защита на публичната общинска собственост.

Спорните 1531 кв.м. по атакуваното пред СРС решение на ОСЗ Източна са формирани както следва:

От ПИ 101270 - 33 кв.м. по контури АБФСА, 42 кв.м. по контури БВУРСФБ и 527 кв.м. по контури ОЪЦХЛЧНО са признати за застроени със заповед № 253/12.09.2006 г., потвърдена в тези части с решение на СГС от 21.05.2008 г. При това положение ОСЗ е обвързана от влязлата в сила заповед и не би могла да постанови друго решение. Само на това основание тези части не подлежат на възстановяване по арг. от чл. 10б ЗСПЗЗ, а допълнително по отношение на частта от 527 кв.м., попадаща в улица, важи гореизложеното по чл. 8, ал. 3 от Закона за пътищата.

От ПИ 101271 397 кв.м. по контури ЖЗШЙКХЩЖ са определени за застроени със заповед № 253/12.09.2006 г., потвърдена в тази част с решението на СГС. При това положение определянето ѝ като незастроена е преклудирано с влязло в сила съдебно решение. Наличието на застрояване, каквото безспорно съставляват улиците, е пречка за реалното възстановяване на имот. ОСЗ е длъжна да се съобрази с влязлата в сила заповед за определяне на застроена част и няма как да постанови решение за възстановяване на тези части. Същото важи и за съда, пред който е висящо делото по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ, за който съдебното решение на СГС е задължително.

От последните 531 кв.м. по контури ЗИЙШЗ на вещото лице К. са признати за незастроени със заповедта от 12.09.2006 г. и попадат, видно от скицата на в.л., във въпросните УПИ – съответно за училище и за църква и озеленяване. Макар да са свободни от застрояване по см. на чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, както бе посочено, тези имоти попадат в УПИ – публична общинска собственост. Независимо от датата на съставяне на акта за публична общинска собственост, съгл. трайната съдебна практика на ВКС /Решение № 71 от 15.07.2015 г. на ВКС по гр. д. № 350/2015 г., II г. о., ГК, докладчик съдията К. М., Решение № 142 от 6.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3121/2014 г., Решение № 54 от 27.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7489/2013 г., I г. о., ГК, докладчик съдията В. Й. и др./ такива имоти не подлежат на възстановяване, за което бяха изложени и подробни мотиви по-горе, тъй като са изключени от гражданския оборот. Допълнително следва да се отбележи, че в двата УПИ са реализирани озеленяване, алеи и детски/спортни площадки, а такива

мероприятия съгл. чл. 61, ал. 4 вр. ал. 2 от ЗУТ безспорно сочат, че тези площи са публична общинска собственост. Върху такива имоти собствеността, съгл. горещитираната съдебна практика, не подлежи на възстановяване по никой от реституционните закони, тъй като в тези случаи реституцията се определя от фактическото състояние на имота към датата на решението на ОСЗ, т.е. от характера им на публична общинска собственост към тази дата, а не към датата на приемане на реституционния закон.

По тези съображения решението на ОСЗ – Източна в оспорената му част се явява законосъобразно, постановено в съответствие с материалния закон.

Предвид горното, настоящата инстанция намира касационната жалба за основателна, а атакуваното в настоящото производство решение на СРС - за неправилно, поради което същото следва да бъде отменено, а вместо него следва да бъде постановено друго такова по същество, с което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответниците по касационната жалба разноски не се дължат. В съдебно заседание на 09.06.2023 г. процесуалният представител на касатора изрично заяви, че не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани. За производството пред СРС не са налице доказателства за направени по делото разноски от касатора.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, Административен съд – София град, Шестнадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 18.07.2022 г. по адм. д. № 52980/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 45 състав, поправено с решение от 21.11.2022 г., постановено по същото дело и **вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Б. М., З. Т. Б. и В. Я. А., срещу т. III от Решение № П239/08.08.2019 г. на ОСЗ [населено място] - Източна.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.